

A Győri Ítéltábla dr. Balázs Boldizsár ügyvéd által képviselt felperesnek az OBH Jogi Képviselési Osztálya által képviselt alperes ellen egyéb közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 16.P.20.931/2016/8. sorszám alatti ítéletével szemben a felperes 9. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára, az illetékes adóhatóság felhívására 156.720,- (egyszázötvenhatezer-hétszázhusz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperes és volt munkavállalója, ... a közöttük fennállott munkaviszonyt 2011. július 8-án közös megegyezéssel megszüntették. A munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása iránt a munkavállaló 2011. augusztus 8-án terjesztett elő keresetet a felperessel, mint volt munkáltatójával szemben a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon. A 4.M.1058/2011. szám alatt megindult munkaügyi per második tárgyalási napján 2012. április 27-én az elsőfokú munkaügyi bíróság a pert megszüntette, mert a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján úgy ítélte meg, hogy a volt munkavállaló a jogszabályban meghatározott 30 napos keresetindítási határidőt elmulasztva terjesztette elő keresetét. A munkavállaló a pert megszüntető végzés ellen fellebbezéssel élt, amelyben vitatta a perindítási határidő elmulasztását, mivel a határidő utolsó napja munkaszüneti napra esett és az azt követő első munkanapon a bíróságnál benyújtotta a keresetlevelet. A másodfokú bíróságként eljáró alperes neve a 2012. december 12-én kelt 8.Mf.24.110/2012/4. számú végzésében a permegszüntető végzést hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására utasította. A munkaügyi per ezt követő első tárgyalására 2013. március 1-én került sor. A per megszüntetése és ezen tárgyalási határnap között 10 hónap és 3 nap telt el. A munkaügyi jogvita a felperesi munkáltató pervesztességével végződött, a Kúria a 2015. szeptember 23-án kelt Mfv.I.10.627/2014/5. számú közbenső ítéletével megállapította a munkaviszonyt megszüntető közös megegyezés érvénytelenségét és a munkaviszony 2016. szeptember 23-ával történő megszűnését. A Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ezt követően a 7.M.734/2016/7. számú ítéletével a felperest 4.865.315.-Ft elmaradt munkabér és 670.537.-Ft cafetéria juttatás ellenértékének, és ennek 2013. augusztus 15-től a kifizetésig esedékes késedelmi kamatainak a megfizetésére kötelezte. Ezen fizetési kötelezettségét felperes teljesítette. A jogerős ítélet rögzítette, hogy a felperes a 10 hónap és 3 nap időszakra vonatkozóan összesen 1.958.981.-Ft összegű munkabér és cafetéria kifizetésére volt köteles a munkavállaló részére.

A felperes kereseti kérelmében az alperesnek a felperessel szemben fennálló, a Ptk.349. § (3) bekezdésére alapított közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránti felelősségének

megállapítását és az alperes 1.958.981.-Ft, annak kamatai és perköltség megfizetésére való kötelezését kérte.

Kereseti kérelmének ténybeli alapjaként azt adta elő, hogy a közte és egykori munkavállalója között folyamatban volt munkaügyi perben eljáró elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon szüntette meg a pert, amelyre a munkavállaló fellebbezése folytán eljáró alperes neve is rámutatott az elsőfokú bíróság döntését hatályon kívül helyező másodfokú határozatában.(8.Mf.24.110/2012.) Az elsőfokú permegszüntető végzés 2012. április 28-ai meghozatala és a másodfokú határozat meghozatala 2013. február 28-a közötti időszakban az elsőfokú bíróság helyes döntése esetén a munkavállaló részére kifizetett munkabér és cafetéria elemek 1.958.981,-Ft összegével csökkent volna a munkaügyi perben hozott érdemi határozat alapján a jogellenes felmondásból eredő térítési kötelezettsége.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta, hogy kirívóan jogszerűtlen jogalkalmazás történt a részéről. Előadta, hogy a Pp. jogorvoslati rendszere a kétfokú eljárás alapul, az első- és másodfokú döntés egy eljárásnak minősül, az anyagi vagy eljárásjogi szabályok esetleges téves, hibás értelmezése a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. A munkaügyi perben hozott megszüntető végzés tévedése a másodfokú eljárásban hozott határozattal orvoslást nyert. A munkaügyi perben hozott érdemi határozatban megállapításra került, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről készült megállapodás érvénytelenségének jogkövetkezményeit a munkáltatónak kell viselnie, ezért a felperes jogellenes magatartásának következményeit nem háríthatja át az azt elbíráló bíróságra. A Ptk.349.§ (3) bekezdése alapján a felperes csak az esetben érvényesíthette volna az igényét, ha a munkaügyi bíróság pert megszüntető végzése ellen jogorvoslati kérelmet terjesztett volna elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet a felperes perköltségben való marasztalása mellett elutasította, és kötelezte felperest, hogy fizessen meg alperesnek 12.000.-Ft perköltséget, külön felhívásra az államnak 118.000.-Ft feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság kiindulópontja a jogvita elbírálása során az volt, hogy államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség csak akkor állapítható meg, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

Álláspontja szerint, ha a permegszüntető végzés az adott körülmények között a felperesre kedvezőbb is volt, amennyiben annak jogellenességét tapasztalta, elvárható lett volna - tekintettel arra, hogy erre később kártérítési igényt kívánt alapozni -, hogy a véleménye szerint is téves jogi álláspontot tartalmazó határozattal szemben jogorvoslati kérelmet terjesszen elő. Mivel a felperes, mint károsult a pert megszüntető végzéssel szemben fellebbezéssel nem élt, a kártérítési igény érvényesítésének ezen, speciális jogszabályi feltételei nem valósultak meg (Ptk.349. § (1), (3) bekezdés).

A bíróság azt a körülményt, hogy a jogorvoslati kérelmet elbíráló másodfokú bíróság (alperes neve) az elsőfokú bíróság álláspontját nem tartotta helytállónak, és az elsőfokú bíróság határozatát megváltoztatva az eljárás folytatására utasította, kirívóan jogszerűtlen jogalkalmazás hiányában nem tekintette jogellenes alperesi magatartásnak. Érvelése szerint a Pp. egy eljárásnak minősülő kétfokú jogorvoslatot biztosító eljárásának célja, hogy az anyagi és eljárásjogi szabályok esetleges téves, hibás értelmezése a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető legyen. A munkaügyi perben első fokon eljáró bíróság okszerűtlen jogalkalmazását azért nem látta megállapíthatónak, mert a munkaügyi per tárgyalásain a Pp. szabályainak megfelelően lefolytatott bizonyítást követően jutott arra a - a másodfokú bíróság szerint téves - következtetésre, hogy a keresetindításra nyitva álló határidőt a

munkavállaló elmulasztotta. A bíróság figyelembe vette azt is, hogy a Kúria, mint felülvizsgáló bíróság az Mvf.I.10.627/2014/5. számú közbenső ítéletével mondta ki a felek között 2012. július 8. napján létrejött munkaviszony megszüntetéséről szóló közös megegyezés érvénytelenségét, eldöntve a munkaügyi jogvita jogalapját, megállapítva a munkaviszony megszüntetése során a felperesi munkáltató jogellenes magatartását. Mindebből eredően az ok-okozatiságot a munkaviszony - jogellenes - megszüntetésének időpontjáig (2012. július 8.) visszavezetve a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy alapvetően a felperes jogellenes magatartása eredményezte a perben érvényesített 10 hónap és 3 napos munkabér és cafetéria juttatás kifizetésének a kötelezettségét.

Az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatása iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokból téves következtetést vont le. A bíróság álláspontjától eltérően a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perben nincs annak relevanciája, hogy a munkaügyi per a felperes pervesztettségével zárult, mert a jelen eljárásban érvényesíteni kívánt kárigényét közvetlenül a bíróság téves permegszüntető végzésére, mint a bíróság jogellenes magatartására alapította. Az elsőfokú végzés jogszabályba ütköző volta következtében hosszabbodott meg a munkaügyi per 10 hónappal és 3 nappal, amely időszakra felperesnek 1.958.981.-Ft-ot kellett volt munkavállalója részére munkabér és cafetéria címen kifizetnie. Jelen eljárásnak nem a munkaviszony megszüntetésének jogellenessége képezte a tárgyát, hanem az, hogy a bíróság kirívóan jogsértő jogalkalmazása folytán a munkaügyi per számottevően meghosszabbodása miatt felperest kár érte. Felperes viselte a munkaviszony jogellenes megszüntetésének következményeit és fizette ki a munkaügyi perben hozott ítéletben foglalt összeget a munkavállaló részére, de a kifizetett összeg mértékében a munkaügyi per elsőfokú bírósága is közrehatott a jogsértő permegszüntető végzésével. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a munkaügyi per bírósága részéről kirívóan jogszerűtlen jogalkalmazás történt, ezért az alperes terhére megállapítható a jogellenes magatartás. A permegszüntető végzés az 1992. évi XXII. Törvény (Mt.) határidő számítását szabályozó 12. § (4) bekezdésébe ütközött, amely teljesen és nyilvánvalóan egyértelmű, több értelmezési és mérlegelési lehetőséget nem ad alkalmazója számára. Ezt a körülményt az elsőfokú bíróság nem, illetve nem kellő súllyal vette figyelembe, arra ítéletének indokolásában sem tért ki. A bíróságnak a keresetindítási határidő megtartását már a keresetlevél beérkezését követően vizsgálnia kellett, az ehhez szükséges adat rendelkezésére állt, miután a keresetlevélhez csatolt közös megegyezésen 2012. július 8-ai keltezés szerepelt. Mivel a munkavállaló a keresetlevélben nem utalt arra, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről a megállapodást ettől eltérő időpontban írták alá, és a keresetlevél benyújtására nyitva álló határidő kezdő napja ismert volt a bíróság előtt, az a tény, hogy a bíróság csak az ügy második tárgyalásán döntött a per megszüntetéséről, jogalkalmazásának okszerűtlenségét jelenti.

Érvelése szerint a Pp. jogorvoslati rendszere nem alkalmas a jogsértő permegszüntető végzés következtében a felperest ért károk kiküszöbölésére. A kétfokú eljárás azt biztosította, hogy a bíróság téves döntése, hibás jogértelmezése ellenére a munkaügyi per folytatódjon, de a munkaügyi per meghosszabbodásának időtartamára munkabért és cafetériát kellett a munkavállaló részére fizetnie. A munkaügyi per keretében arra nem volt jogorvoslati lehetőség, hogy a permegszüntető végzés kirívóan jogszabálysértő voltának a felperes szempontjából hátrányos következményeit kiküszöbölhesse. Alaptalannak tartotta annak elvárását, hogy alperesként számára kedvező végzést támadjon fellebbezéssel, a permegszüntető végzés megtámadása nem tette volna lehetővé a jogsértő permegszüntetéssel okozott károk elhárítását.

Az alperes ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult. Álláspontja szerint a felperes nem tudta bizonyítani, hogy őt az alperes permegszüntető végzésével okozati összefüggésben érte kár. Előadta, hogy a kereset ténybeli alapjaként előadottak sajátos keverékét képezik a per elhúzódásából eredő károk megtérítésére vonatkozó igénynek, valamint annak, hogy felperes nem önmagában az eljárás elhúzódása miatt, hanem a bíróság jogellenes magatartásával előidézett hosszabb pertartam, ennek következtében volt munkavállalója munkaviszonyának meghosszabbodása miatt elszenvedettnek állított kárainak a megtérítését igényli. A per elhúzódásából eredő kárigények érvényesítése a Pp. 2. § (3) bekezdésének hatálya alá tartozik, ezen rendelkezés második fordulata tényleges kár felmerülése esetén a szerződésen kívüli károkért való felelősség szabályait rendeli alkalmazni. A munkaviszony jogellenes megszüntetésével előidézett hosszabb pertartamra közvetlenül a régi Ptk. 349. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó (1) bekezdés vonatkozik.

A per megszüntetésétől a per folytatásáig eltelt időtartam önmagában nem alapozza meg a bíróság kártérítési kötelezettségét, mert amennyiben az eljárás az ésszerű időn belül jogerősen befejeződik, kiküszöbölődik az eljárás látszólagos meghosszabbodása. Azáltal, hogy a 2011. augusztus 8-án benyújtott kereset alapján az elsőfokú bíróság 2013. május 28-án meghozott elutasító ítélete ellen előterjesztett fellebbezést a másodfokú bíróság a 2014. június 2-án meghozott ítéletével elbírálta, az eljárásnak a permegszüntetés miatti látszólagos elhúzódása orvoslást nyert. Az alperes, illetve bírósága a perbeli időszak hasonló jellegű ügyeiben nem hozott ennél rövidebb idő alatt jogerős döntést, mely országos viszonylatban is elfogadható pertartam. Ennek okán a kereseti követelés a Pp. 2. § (3) bekezdése szerint minősítve is alaptalan. Az a tény, hogy utóbb a Kúria közbenső ítélete következtében az eljárás folytatódott, nem érinti az ésszerűnek minősülő pertartamot, a Kúria 2015. szeptember 23-ai közbenső ítéletére figyelemmel az elsőfokú bíróság 2016. január 13-án meghozott újabb ítélete is ésszerű időn belülinek minősül.

A permegszüntetést követő időszakban az elsőfokú bíróság korrigálta azt a csúszást, amely a permegszüntetés miatt bekövetkezett, ily módon a munkavállaló jogviszonyának megszűnése nem tolódott későbbi időpontra. Peradat nem támasztja alá, hogy a permegszüntető végzés hiányában a bíróság a 2012. április 27-i tárgyaláson ítéletet hozhatott volna, így a kártérítési kereset jogalapjának hiányát illetően az elsőfokú bíróság helytálló következtetésre jutott.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi, keresetet elutasító döntésével egyetértett, de csak részben osztotta az elsőfokú döntés alapjaként megjelölt indokokat. A felperes fellebbezésben kifejtett álláspontját részben tartotta helytállónak, ezek az érvek azonban nem adtak okot az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó megváltoztatására.

A felperes kereseti kérelmében és fellebbezésében is levezette, hogy kereseti kérelmét az alperesnek a vele szemben a Ptk. 349. § (3) bekezdésére alapított kártérítési felelősségére, mint közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítésére alapítja. Felperes az alperes kártérítési felelősségének megállapítását és az ezzel okozati összefüggésben felmerült kára megtérítését igényelte. Kereseti kérelmének ténybeli alapjaként azt adta elő, hogy közte és egykori munkavállalója között folyamatban volt munkaügyi perben eljáró elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon szüntette meg a pert, így a munkaügyi per eljárása meghosszabbodott a permegszüntető végzés meghozatala és a másodfokú határozat meghozatala közötti időszakkal. A jogszabálynak megfelelő döntés esetén nem kellett volna volt munkavállalója részére munkabér és cafetéria elemek címén többletként kifizetnie a kárként jelentkező 1.958.981 forintot. A jelen eljárásnak tehát nem a munkaviszony megszüntetésének jogellenessége képezte tárgyát, hanem az, hogy a bíróság kirívóan jogsértő jogalkalmazása folytán a munkaügyi per számottevő meghosszabbodása miatt felperest érte-e kár.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása során a régi Ptk. szabályainak alkalmazásával helyesen indult ki abból, hogy az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapításának akkor van helye, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Ugyanakkor tévesen állapította meg, hogy a kártérítési igény érvényesítésének speciális jogszabályi feltételei (Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdés) azért nem valósulhattak meg, mert a felperes, mint károsult a permegszüntető végzéssel szemben nem élt fellebbezéssel. A felperes által sérelmezett, jogszabálysértőnek tekintett permegszüntető végzés az alperesi pozícióban levő munkáltató számára kedvező volt, így nem volt indokolt, hogy az elsőfokú végzéssel szemben jogorvoslattal éljen. Az elsőfokú bíróság megalapozatlan, túlzott elvárást támasztott a felperessel szemben, amikor azt állapította meg, hogy a kedvező tartalmú döntés ellenére a végzés jogellenessége okán elvárható lett volna tőle, hogy a téves jogi álláspontot tartalmazó határozattal szemben jogorvoslati kérelmet terjesszen elő. Felperes az elsőfokú döntés meghozatalakor, a jogorvoslati út megnyílásakor még nem tudhatta - és e tekintetben is téves az elsőfokú bíróság érvelése -, hogy a jogszabálysértő végzésre alapítottnan később kártérítési igényt kíván érvényesíteni, mivel a jogerős marasztalásával csak ezt követően álltak be olyan többlet tényállási elemek, amelyek a kártérítési keresetének ténybeli alapját képezték.

Nem vitatható, hogy a Pp. kétfokú jogorvoslatot biztosító eljárásának célja az anyagi és eljárásjogi szabályok esetleges téves, hibás értelmezésének a kijavítása, kiküszöbölése a másodfokú eljárásban. A másodfokú bíróság osztotta felperesnek azt az álláspontját, hogy a Pp. jogorvoslati rendszere az általa kifogásolt, jogsértő permegszüntető végzés következtében az őt ért - esetleges - károk kiküszöbölésére nem alkalmas, mert a Pp. eljárási rendszere csak azt biztosította, hogy a bíróság téves döntése, hibás jogértelmezése a másodfokú bíróság döntésével kiküszöbölést nyerjen, és a per folytatódjon. A munkaügyi per keretében tehát nem volt jogorvoslati lehetőség a permegszüntető végzés kirívóan jogszabálysértő voltának a felperes szempontjából hátrányos következményeinek kiküszöbölésére.

A megállapított tényállás alapján azt a tényt kellett értékelni, hogy a munkaügyi bíróság (... Környéki közigazgatási és Munkaügyi Bíróság) a keresetlevél 2011. augusztus 8. napján történt benyújtását követően, 2012. április 27. napján, a munkaügyi per második tárgyalásán végzéssel megszüntette a pert, miután az volt a kifejtett jogi álláspontja, hogy a keresetet előterjesztő munkavállaló a jogszabályban meghatározott 30 napos keresetindítási határidőt egy nappal elmulasztotta. Ezt a végzést a munkavállaló fellebbezése folytán eljáró alperes (alperes neve) a 2012. december 12-én kelt 8.Mf.24.110/2012/4. számú végzésében hatályon kívül helyezte. A másodfokú bíróság végzésének indokolásában kifejtett indokok szerint a munkaügyi per elsőfokú bíróságának elsődlegesen a megtámadási határidő megtartását kellett vizsgálnia, amely anyagi jogi határidő, és ami azt jelenti, hogy 30 napon belül kell a jognyilatkozatnak a másik félhez, illetve a bírósághoz megérkeznie. A határidő tekintetében alkalmazni kell az Mt. 12. § (4) bekezdését, amely szerint, ha valamely nyilatkozat megtételére előírt határidő utolsó napja szombat, vasárnap vagy munkaszüneti nap, a határidő a következő munkanapon jár le. A fellebbezést elbíráló másodfokú bíróság így azt állapította meg, hogy a felperes az igényét a megtámadásra előírt határidőn belül érvényesítette, ezért az elsőfokú bíróság tévesen szüntette meg a pert. Megjegyezte, hogy a megtámadási határidő elmulasztása egyébként sem a per megszüntetését, hanem a kereset elutasítását eredményezi.

A munkaügyi per elsőfokú bírósága tehát abban vétett, hogy az Mt. 12. § (4) bekezdésének nyilvánvalóan egyértelmű, több értelmezési és mérlegelési lehetőséget nem adó rendelkezését

tévesen alkalmazta, amikor a munkaszüneti napra eső 30. napot követő első munkanapon érkezett keresetlevelet nem tekintette határidőben érkezettnek. Ez a körülmény már a keresetlevél benyújtását követően megállapítható lett volna a rendelkezésre álló peradatokból, a munkavállaló által keresetlevélhez csatolt, a munkaviszony közös megszüntetésére vonatkozó megállapodás keltezésének az időpontjából. (2011. július 8.) Nem jelenti a jogszabálysértő jogalkalmazás hiányát az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, amely szerint a munkaügyi per elsőfokú bírósága a Pp. szabályainak megfelelően lefolytatott bizonyítást követően jutott arra a következtetésre, hogy a munkavállaló elmulasztotta a keresetindításra nyitva álló határidőt. Az ítélet tábla egyetért a felperes álláspontjával a tekintetben, hogy a per megszüntetése a munkaügyi per elsőfokú bírósága részéről - ellentétben az elsőfokú bíróság álláspontjával - kirívóan súlyos jogalkalmazási (nem értelmezési) hibát jelentett az Mt. 12. § (4) bekezdése alapján, azzal, hogy az, mint jogellenes magatartás - a kártérítési felelősség további együttes jogszabályi feltételeinek fennállása esetén - megalapozhatja a közhatalmi tevékenységet gyakorló alperes kártérítési felelősségét.

A kereset ténybeli alapjaként előadottak egy része a per elhúzódásából eredő kártérítési igényt is megalapozhatnának. Felperes azonban nem az eljárás elhúzódása, az ésszerű pertartam megsértése miatt, hanem egyértelműen a munkaügyi bíróság jogellenes magatartásával előidézett hosszabb pertartam, és ennek következtében a munkaviszony meghosszabbodása következtében állított kárainak a megtérítését igényelte. Így az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, erre alapított kereset hiányában nem is kellett vizsgálnia és értékelni a Pp. 2. §.(1)-(3) bekezdésében írt törvényi feltételek megvalósulását. Ezen okból az alperes fellebbezési ellenkérelemének a per elhúzódásával, ésszerű időn belüli befejeződésével kapcsolatos álláspontjának a jogvita eldöntése szempontjából nincs relevanciája.

A Ptk. 349. § alkalmazásában a Ptk. 339. § (1) bekezdését háttérszabályként kell figyelembe venni. A Ptk. 339.§.(1) bekezdésében írt rendelkezések szerint a kártérítési felelősség fennállásának a jogellenes magatartáson felül további feltételei vannak, így a jogellenes, felróható magatartás és a kár mellett a jogellenes magatartás és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggés, amit a perben felperesnek kellett bizonyítani. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a kártérítési felelősségnek ez utóbbi törvényi feltétele a perbeli esetben nem áll fenn.

Figyelembe kell venni a munkavállaló perindításának azt az indokát, hogy a felperes részéről volt egy jogellenes munkáltatói intézkedés, amely a Kúria közbenső ítéletének megállapítása szerint a munkavállaló és a felperes között létrejött közös megegyezés érvénytelenségét jelentette. Értékelni kell, hogy a munkaviszony sajátos jogviszonynak minősül, amely jogellenesen gyakorolt felmondás, illetve a perbeli esetben a munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítására irányuló eljárásban azt jelenti, hogy a munkaviszony megszüntetésének időpontja a bíróság döntésétől függ. A munkaügyi per meghosszabbodott időtartama az Mt. nem vitatott rendelkezései okán érintette felperesnek a munkavállaló részére munkabér és cafetéria címén kifizetendő kötelezettségének a mértékét. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság közbenső ítéletével a munkaviszony 2015. szeptember 23. napjával történő megszűnését állapította meg, így ekkor szűnt meg a munkavállaló munkaviszonya.

A Kúria közbenső ítéletének indokolásában részletesen idézte a munkaviszony megszüntetésére irányuló közös megegyezés érvénytelenségének megállapítására okot adó körülményeket: megállapította, hogy a felperes, mint munkáltató együttműködési kötelezettségét megsértve nem akart gondolkodási időt biztosítani a megállapodás megkötése előtt a munkavállaló számára, nem tájékoztatta megfelelően a jogban járatlan felperest arról, hogy egyébként felmondási védelem alatt áll, felperesnek nem állt szándékában a jogviszony megszüntetése. Azt a körülményt, hogy a közös megegyezésnek a járandóság tekintetében nem volt kitöltött része, akként értékelte, hogy

felperesnek nem volt választási lehetősége, a közös megegyezés aláírása vagy a munkaviszony fenntartása között.

Mindebből az a megalapozott következtetés vonható le, hogy a munkavállaló részéről a munkaviszony jogellenes megszüntetése iránt indított perre és az elszámolási igény érvényesítésére azért kerül sor, mert a felperes jogellenesen kívánta megszüntetni munkavállalója munkaviszonyát. A felperes, mint munkáltató jogszerűtlen, jogellenes magatartásának hiányában fel sem merült volna az alperes kirívóan okszerűtlen eljárása, téves jogalkalmazása. A bíróság jogalkalmazásának tévedésére alapítottan nem állapítható meg olyan közvetlen oksági összefüggés - e körben helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja -, amelyre alapítottan a felperes az általa hivatkozott jogcímen és összegben megalapozott kártérítési igényt érvényesíthetne az alperessel szemben, miután alapvetően a felperes jogellenes magatartása eredményezte a perben érvényesített juttatások (munkabér és cafetéria) kifizetésének a kötelezettségét.

A másodfokú bíróság mindezen indokokra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§. (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986 (VI. 26.) IM rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte az állam javára az illetékes adóhatóság felhívására a feljegyzett, le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

A másodfokú eljárásban a pernyertes alperesnek megtérítendő perköltségigénye nem volt, ezért ebben a körben a másodfokú bíróságnak nem kellett határozni.

Győr, 2017. november 9.

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Kovácsfi László sk. Maurer Ádám sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelével: kiadó